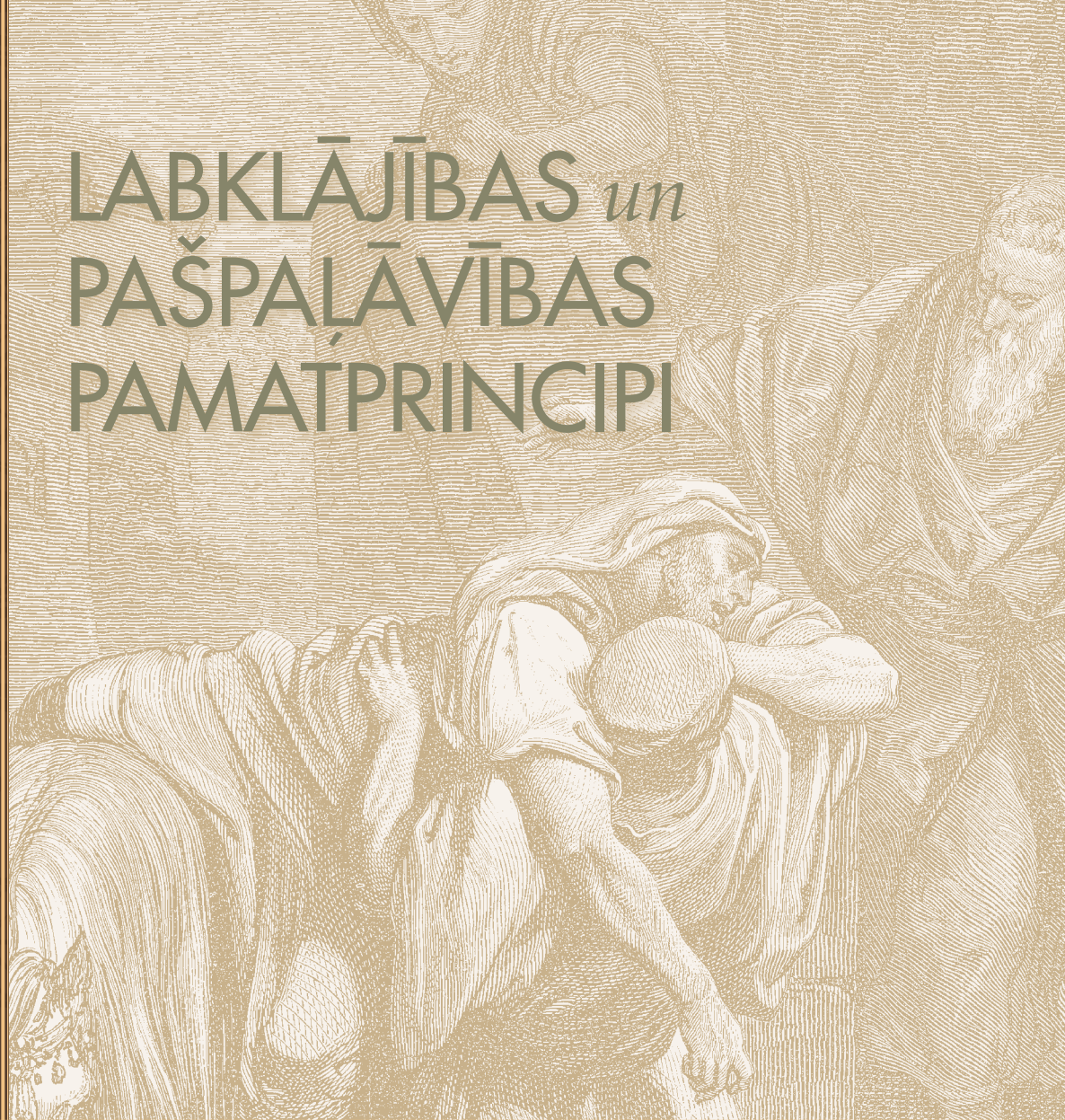

LABKLĀJĪBAS *un* PAŠPALĀVĪBAS PAMATPRINCIPI

PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCA

Uz vāka: *Labais samarietis ierodas mājvietā*, Pauls Gustavs Dorē.

Izdevusi
Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca
Soltleiksitija, Jūtas štats

© 2009 by Intellectual Reserve, Inc.
Visas tiesības saglabātas
Printed in Germany.

Angļu val. teksta apstiprinājums: 12/08.
Tulkojuma apstiprinājums: 12/08.
Basic Principles of Welfare and Self-Reliance tulkojums.
Latvian
08288 153

ELDERS ROBERTS D. HEILZS

no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Evanģēlija skatījums uz labklājību: Ticība darbībā

Mani brāļi un māsas, es esmu pateicīgs par šo iespēju runāt ar jums par evanģēlija skatījumu uz priesterības principiem par labklājību atjaunotajā Jēzus Kristus Baznīcā.

Ekonomiskās grūtības, kas jau sen apdraudēja pasauli, tagad mūs ir apņēmušas pilnībā.

Šīs ekonomiskās vētras dēļ mūsu Debesu Tēva bērniem šodien vairāk nekā jebkad agrāk ir vajadzīgs evanģēlija skatījums uz labklājību. Priesterībā balstīti labklājības principi ir gan laicīgi, gan garīgi. Tie ir arī mūžīgi un attiecināmi uz jebkuriem apstākļiem. Tie attiecas uz mums neatkarīgi no tā, vai esam bagāti vai nabagi.

Kad vien mēs īstenojam labklājības principus, mēs tīri kalpojam, kā tas ir teikts Rakstos (skat. Jēkaba v. 1:27). Glābējs mācīja: „Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši” (Mateja 25:40). Vēl Viņš mācīja, ka mums ir ne tikai jāmeklē un „[jāpieskata] bāriņus un atraitnes viņu bēdās,” bet arī jāsargā „sevi no pasaules . . . neapgānītus” (Jēkaba v. 1:27). Citiem vārdiem, mēs ne tikai *darām* labu, mēs arī cenšamies *būt* labi.

Šis tāpat ir evanģēlija skatījums uz labklājību — izrādīt mūsu ticību Jēzum Kristum rīcībā. Mēs kalpojam citiem, kā vada Gars. Dzīvojot pēc evanģēlija labklājības principiem, mēs pielietojam Glābēja mācības šeit, mirstīgajā dzīvē.

Kas tad ir šie labklājības principi? Kādā veidā mēs varam tos pielietot mūsu ikdienas dzīvē kā garīgos un laicīgos celtniecības blokus?

APDOMĪGA DZĪVOŠANA UN PAŠPALĀVĪBA

Pirmo celtniecības bloku var raksturot kā apdomīgu dzīvošanu. Tas nozīmē priecīgu dzīvošanu savu līdzekļu ietvaros un sagatavošanos dzīves kāpumiem un kritumiem, lai mēs varētu būt sagatavoti nebalto dienu neparedzamajiem gadījumiem savā dzīvē.

Apdomīga dzīvošana nozīmē neiekārot šīs pasaules lietas. Tas nozīmē lietot Zemes resursus gudri un nebūt izšķērdīgiem, pat pārticības laikos. Apdomīga dzīvošana nozīmē izvairīšanos no pārmērīgiem parādiem un būt apmierinātiem ar to, kas mums ir.

Mēs dzīvojam laikmetā, kurā mums ir tiesības uz labumiem. Daudzi domā, ka viņiem ir jābūt visam, kas ir citiem, — un uzreiz. Nespējot atlikt savu iegribu apmierināšanu, tie ieslīgst parādos, lai iegādātos to, ko tie nevar atļauties. Sekas vienmēr ietekmē viņu laicīgo un garīgo labklājību.

Ja mēs iekļūstam parādos, mēs zaudējam daļu no savas dārgās, nenovērtējamās rīcības brīvības un paši novietojam sevi verdzībā. Mēs veltām savu laiku, enerģiju un līdzekļus, lai atmaksātu to, ko mēs esam aizņēmušies — resursus, kuri varētu tikt izmantoti, lai palīdzētu sev, savai ģimenei un citiem.

Tā kā parāds mazina mūsu brīvību, pieaugoša bezcerība izsmeļ mūs fiziski, nomāc mūsu prātu un apgrūtina mūs garīgi. Tiek ietekmēta mūsu pašapziņa, kā arī mūsu attiecības ar dzīvesbiedru un bērniem, ar mūsu draugiem un kaimiņiem, un galu galā ar To Kungu.

Lai nomaksātu pašreizējos parādus un izvairītos no parādiem nākotnē, mums ir jāizrāda ticība Glābējam — nevis tikai *jādara* labāk, bet *jāklūst* labākiem. Nepieciešama liela ticība, lai izteiktu šos vienkāršos vārdus: „Mēs to nevaram atļauties.” Vajadzīga ticība, lai varētu paļauties, ka dzīve kļūs labāka, ja mēs upurēsim savas vēlmes, lai apmierinātu savas pašu un citu vajadzības.

Es liecinu, ka laimīgs ir tas cilvēks, kurš dzīvo atbilstoši saviem līdzekļiem un spēj netaudz iekrāt nākotnes vajadzībām. Apdomīgi dzīvojot un attīstot

savas dāvanas un talantus, mēs kļūstam pašpaļāvīgāki. Pašpaļāvība ir atbildības uzņemšanās par savu garīgo un laicīgo labklājību un par tiem, kurus Debesu Tēvs ir mums uzticējis, lai mēs par viņiem rūpētos. Vienīgi tad, kad esam pašpaļāvīgi, mēs varam patiesi līdzināties Glābējam, kalpojot un svētot citus cilvēkus.

Ir svarīgi saprast, ka pašpaļāvība ir veids, kā nokļūt līdz galamērķim. Mūsu galamērķis ir kļūt līdzīgiem Glābējam, un šo mērķi var labāk sasniegt, pašizliedzīgi kalpojot citiem. Mūsu spējas kalpot pieaug vai samazinās atkarībā no mūsu pašpaļāvības līmeņa.

Kā reiz teica prezidents Marions G. Romnijs: „Pārtika izsalkušajiem nevar nākt no tukšiem plauktiem. Nauda, lai palīdzētu trūcīgajiem, nevar nākt no tukša maka. Atbalsts un izpratne nevar nākt no tā, kam pašam nepieciešams emocionāls atbalsts. Mācīšana nevar nākt no nemācīta cilvēka. Un pats svarīgākais — garīga vadība nevar nākt no garīgi vāja cilvēka” (Conference Report, 1982. g. okt., 135; vai *Ensign*, 1982. g. nov., 93).

DESMITĀS TIESAS UN ZIEDOJUMU MAKSĀŠANA

Kādā veidā tad mēs saņemam Debesu Tēva palīdzību, lai mums būtu pietiekami savām vajadzībām un arī pietiekami, lai kalpotu citiem? Viens no labklājības pamatprincipiem ir desmitās tiesas un ziedojumu maksāšana.

Galvenais desmitās tiesas maksāšanas mērķis ir attīstīt mūsu ticību. Turot šo bausli ik gadu maksāt „vieno desmito daļu no visiem saviem ienākumiem” (M&D 119:4), mēs kļūstam labāki — mūsu ticība aug un palīdz mums dzīves pārbaudījumos, likstās un bēdās.

Maksājot desmito tiesu, vēl mēs mācāmies apvaldīt savas vēlmes un tieksmes pēc šīs pasaules lietām, būt godīgiem savā rīcībā ar līdzcilvēkiem un uzpurēties citu labā.

Pieaugot mūsu ticībai, pieaugs arī mūsu vēlēšanās turēt bausli maksāt gavēņa ziedojumus. Šis ziedojums ir vismaz divu maltīšu izmaksu apmērā, kuras mēs neieturam, kad mēs gavējam. Gavēņa ziedojumi ir veids, kas mums ir dots, lai piedalītos anonīmā došanā, svētot mūsu brāļus un māsas, kuriem ir garīgas vai laicīgas vajadzības — došanā, negaidot

par to kādu pasaulīgu atlīdzību vai labumu. Labprātīga došana palīdz mums sekot Glābēja paraugam, kurš labprātīgi atdeva Savu dzīvību visas cilvēces labā. Viņš teica: „Atcerieties visās lietās nabagos un trūkcūcietējus, slimos un nomocītos, jo tas, kas tā nedara, tas nav Mans mācekļis” (M&D 52:40).

Kā patiesi Kristus mācekļi mēs arī dodam, kā to darīja labais samarietis, kurš drosmīgi izglāba savu nepazīstamo brāli ceļa malā (skat. Lūkas 10:25–37). Džozefs Smits teica: „Cilvēks, kurš ir piepildīts ar Dieva mīlestību, nav apmierināts tikai ar savas ģimenes svētīšanu, bet ceļo pa visu pasauli, dedzīgi vēlēdamies svētīt visu cilvēci” (*History of the Church*, 4:227).

SAGATAVOŠANĀS NĀKOTNEI

Kā ir teikuši pēdējo dienu pravieši, daži no vissvarīgākajiem labklājības celtniecības blokiem ir saistīti ar sagatavošanos nākotnei.

Budžeta plānošana

Sagatavošanās nākotnei ietver sevī izdevumu un uzkrājumu plāna veidošanu atbilstoši mūsu ienākumiem. Ģimenes vai personīgā budžeta rūpīga veidošana un vešana palīdz mums atpazīt un regulēt atšķirību starp mūsu vēlmēm un vajadzībām. Šāda budžeta pārlikošanas ģimenes padomes ietvaros ļaus mūsu bērniem mācīties un pielietot gudrus tērēšanas paradumus un piedalīties plānošanā un uzkrāšanā nākotnei.

Izglītība

Sagatavošanās nākotnei vēl sevī ietver izglītības vai aroda apmācības iegūšanu un ienesīga darba atrašanu. Ja jūs pašlaik esat nodarbināti, dariet visu iespējamo, lai kļūtu par vērtīgu, būtiski svarīgu organizācijas daļu, kuras labā jūs strādājat. Smagi strādājiet un esiet savas algas cienīgs strādnieks (skat. Lūkas 10:7; skat. arī M&D 31:5; 70:12; 84:79; 106:3).

Uzņēmumiem turpinot samazināt darbinieku skaitu vai pārtraucot darbību, pat priekšzīmīgi darbinieki var nonākt situācijā, kad nepieciešams meklēt jaunu darbu. Tā ir iespēja paļauties uz To Kungu, augt un tikt stiprinātiem. Ja jūs meklējat jaunu darbu, palieliniet savu ticību Tā Kunga vēlmei un spēkam jūs svētīt. Meklējiet arī padomus no tiem,

kam jūs uzticaties, un nebaidieties doties internetā un lūgt palīdzību jauna darba meklēšanā. Ja nepieciešams, mainiet savu dzīvesveidu — un, iespējams, savu dzīvesvietu, — lai dzīvotu atbilstoši saviem līdzekļiem. Labprāt tiecieties pēc papildu izglītības un mācieties jaunas prasmes neatkarīgi no sava vecuma. Rūpējieties par savu veselību un palieciet tuvu savam dzīvesbiedram un bērniem. Un pāri visam — esiet pateicīgi. Paudiet savu pateicību lūgšanā par visu, kas jums ir dots. Debesu Tēvs jūs mīl. Viņa Dēls ir apsolījis: „Tas viss dos [jums] pieredzi un nāks [jums] par labu” (M&D 122:7).

Garīgā sagatavošanās

Mani brāļi un māsas, tagad ir laiks ielikt mūsu dzīvē labklājības celtniecības blokus un mācīt mūsu brāļiem un māsām darīt to pašu. Raksti mums māca: „Ja jūs esat sagatavojušies, jūs nebaidīsities” (M&D 38:30). Turot baušļus un dzīvojot pēc labklājības principiem, ar mums vienmēr var būt Tā Kunga Gars — lai atbalstītu mūs šo pēdējo dienu satraukumu laikā un sniegtu mieru mūsu dvēselēm.

Līdzīgi kā mēs uzkrājam laicīgos resursus nebaltām dienām, baušļu turēšana, lūgšana, Rakstu lasīšana un paļaušanās uz Svēto Garu sagatavo mūs dzīves nebalto dienu pārbaudījumiem. Ar savu paklausību mēs liekam krātuvē ticību, kas mums nepieciešama, lai sastaptos ar dzīves likstām un izaicinājumiem. Pasargājot sevi no pasaules neapgānītus — esot „labiem” šajā veidā — mēs spējam darīt labu saviem brāļiem un māsām visā pasaulē gan laicīgi, gan garīgi.

Noslēgumā ļaujiet man padalīties tikai vienā piemērā par to, kā mēs to darām humānajā kalpošanā.

Katru gadu Baznīcas locekļi ziedo aku rakšanai, kur nav pieejams cita veida dzeramais ūdens. Padomājiet, kādu labumu dod kaut viena no šīm akām, kas izrakta kādā attālā ciematā. Lai arī daži varētu to raksturot tikai kā laicīgu svētību, kādas garīgās svētības gūst māte, kura iepriekš stundām ilgi devās pēc ūdens un tad vēl vairākas stundas, lai to atnestu saviem bērniem? Cik daudz laika viņai bija, lai mācītu saviem bērniem evaņģēliju, lai lūgtu kopā ar viņiem un, lai spēcīnātu tos Tā Kunga mīlestībā, pirms tika izrakta aka? Cik daudz laika viņai pašai bija, lai studētu Svētos Rakstus, apdomātu tos un saņemtu spēku,

lai izturētu savas dzīves izaicinājumus? Liekot savu ticību rīcībā, Baznīcas locekļi palīdzēja remdēt viņas ģimenes laicīgās slāpes, kā arī sniedza veidu, lai tā varētu brīvi dzert no dzīvā ūdens avota un tiem nekad vairs neslāptu. Uzticīgi dzīvojot pēc labklājības principiem, viņi spēja palīdzēt izrakt „ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai” (Jāņa 4:14).

Es liecinu, ka dzīvošana pēc labklājības priesterības principiem ir mūsu kristīgās mīlestības mērs. Mūsu svēta atbildība ir pielietot Kristus atjaunoto evaņģēliju uz Zemes — pielietot mūsu ticību rīcībā un saņemt Viņa prieka pilnību šajā dzīvē un nākamajā pasaulē.

Es sniedzu savu īpašo liecību, ka mūsu Glābējs dzīvo un ka Viņš atdeva Savu dzīvību mūsu mūžīgajai labklājībai. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

DŽŪLIJA B. BEKA

Sieviešu Palīdzības biedrības vispārējā prezidente

Sieviešu Palīdzības biedrības prezidentes atbildība par labklājību

SIEVIEŠU PALĪDZĪBAS BIEDRĪBAS MĒRĶIS

Mani dārgie brāļi un māsas, tā ir privilēģija runāt ar jums par bīskapijas Sieviešu Palīdzības biedrības prezidentes atbildībām saistībā ar labklājību. Aiz manis ir to sieviešu portreti, kuras ir kalpojušas par Sieviešu

Palīdzības biedrības vispārējām prezidentēm. Studējot viņu vēsturi, esmu atkārtoti sapratusi, ka šī organizācija ir paveikusi savu darbu gan izaugsmes un labklājības laikos, gan arī kara, bada, epidēmiju un depresijas laikos. Mācības, kuras mēs gūstam no pagātnes, palīdz mums turēt pareizu kursu mūsdienās, kad mēs sastopamies ar dabas katastrofām, kariem, valdības apvērsumiem, personīgiem pārbaudījumiem un ekonomiskām grūtībām. Sieviešu Palīdzības biedrība ir domāta, lai sniegtu *palīdzību*, kas nozīmē uzmundrināt, atvieglināt, pacelt kādu vai izcelt no grūtībām.¹ Mūsu pienākums vienmēr ir bijis palīdzēt sievietēm un viņu ģimenēm viņu dzīves pienākumu pildīšanā, kas ir ticības nostiprināšana, personīgā taisnīguma palielināšana, ģimeņu un māju stiprināšana un kalpošana Tam Kungam un Viņa bērniem. Šodien mēs pievērsīsim uzmanību tai mūsu darba daļai, kas saistīta ar labklājību, pārrunājot darbu, kas veicams

bīskapa vadībā, par māsu organizēšanu, mācīšanu un iedvesmošanu rūpēties par nabadzīgajiem un trūcīgajiem un palīdzēšanu viņiem kļūt pašpalāvīgiem.

RŪPĒŠANĀS PAR NABADZĪGAJIEM UN TRŪCĪGAJIEM

Sieviešu Palīdzības biedrība, kurai ir atbildība „rūpēties par visu Baznīcas sieviešu garīgo labklājību un glābšanu,”² tika izveidota, lai sniegtu „palīdzību nabadzīgajiem, trūcīgajiem, atraisnēm un bāreņiem, un īstenotu visāda veida labdarības mērķus.”³ Tas ietver „nabadzības mazināšanu, palīdzību slimajiem, šaubu mazināšanu, neziņas mazināšanu — visa tā mazināšanu, kas traucē sieviešu laimi un attīstību.”⁴

Es esmu dzirdējusi prezidentu Monsonu runājam ar lielu pateicību par Sieviešu Palīdzības biedrības prezidentēm, kuras kalpoja kopā ar viņu, kad viņš bija jauns bīskaps. Viņš un viņa Sieviešu Palīdzības biedrības prezidentes rikojās pēc tā paša modeļa, kas mums ir šodien. Viņa vadībā Sieviešu Palīdzības biedrības prezidente devās uz Baznīcas locekļu mājām, lai noskaidrotu, vai tur ir pietiekami daudz pārtikas, māsaimniecības piederumu, iemaņu, emocionālā spēka un citu nepieciešamību. Ar lūgšanas un garīgo dāvanu palīdzību, kas viņām piemita, viņa Sieviešu Palīdzības biedrības prezidentes tiecās pēc iedvesmas, lai pienācīgi izvērtētu vajadzības tajās mājās. Pamatojoties uz viņu vērtējumiem, viņš tad spēja izstrādāt pašpalāvības plānu saviem ļaudīm.

PAŠPALĀVĪBA UN APDOMĪGA DZĪVOŠANA

Līdztekus atbildībai palīdzēt bīskapam rūpēties par trūcīgajiem, Sieviešu Palīdzības biedrība uzņemas vadību organizēt, mācīt un iedvesmot Sieviešu Palīdzības biedrības māsas pašām kļūt pašpalāvīgām. Lai izprastu savus pienākumus, vadītājas var uzdot dažus svarīgus jautājumus:

1. Kas ir pašpalāvība?
2. Kāda ir katras māsas personīgā atbildība attiecībā uz pašpalāvību?
3. Cik pašpalāvīgas ir manas bīskapijas māsas?
4. Kādas pašpalāvības iemaņas nepieciešams apgūt manas bīskapijas māsām?

5. Kādā veidā mēs palīdzēsim cita citai kļūt pašpalāvīgākai?

„Pašpalāvība nozīmē izmantot visas mūsu Debesu Tēva svētības, lai rūpētos par sevi un par savām ģimenēm un rastu risinājumus savām problēmām.”⁵ Katram no mums ir atbildība censties novērst problēmas pirms to rašanās un mācīties pārvarēt radušās grūtības.

Sieviete ar pārtikas krājumiem, Džudita A. Mēra

Šajā gleznā, kas karājas manā birojā, attēlota sieviete pārtikas krājumu telpā. Tas, ko mēs mācamies no šīs gleznas, nav tik daudz par pārtikas krājumu telpām un konservēšanu. Paskatieties uz šo sievieti. Viņa stāv viena pati, un mēs nezinām, vai viņa ir precējusies vai neprecējusies. Viņai ir priekšauts, kas norāda uz to, ka viņa strādā. Darbs ir pašpa-

ļāvības pamatprincips. Mēs varam pieņemt, ka visi krājumi ap viņu ir viņas pašas centienu rezultāts. Viņa ir personīgi sagatavojusies. Paskatieties uz viņas seju. Viņa izskatās nedaudz nogurusi, taču ļoti mierīga. Viņas acīs saskatāms dvēseles miers. Viņa izskatās pēc pašpalāvīgas sievietes.

Kā mēs kļūstam pašpalāvīgi? Mēs kļūstam pašpalāvīgi, iegūstot pietiekami daudz zināšanu, izglītības, lasīt un rakstīt prasmes, gudri rikojojoties ar naudu un resursiem, esot garīgi stipras, sagatavojoties neparedzētiem gadījumiem un iespējamiem ārkārtas stāvokļiem, un esot fiziski veselās un ar sociālu un emocionālu labsajūtu.

Kādas iemaņas mums nepieciešams attīstīt, lai kļūtu pašpalāvīgāki? Manai vecaimātei bija svarīgi zināt, kā nokaut vistu un noplūkt tai spalvas. Man vēl nav bijusi nepieciešamība nokaut vistu un noplūkt tai spalvas. Tomēr jau Baznīcas agrīnajās dienās Brigams Jangs lūdza māsām mācīties, kā pasargāt savas ģimenes no slimībām, izveidot mājražošanu un mācīties

rēķinvedību un grāmatvedību, un citas praktiskas iemaņas.⁶ Šie principi ir spēkā arī mūsdienās. Izglītība aizvien ir būtiski svarīga. Katrs no mums ir skolotājs un skolēns, un lasīt un rakstīt prasme, tehniskās un spriešanas spējas ir vajadzīgas katru dienu. Tāpat pastāv liela vajadzība pēc labākas saskarsmes prasmes starp laulātajiem un ģimenēs. Un prasme būt par labiem vecākiem nekad iepriekš nav bijusi svarīgāka. Tāpat mēs redzam, ka pasaulē pieaug parādnieku skaits un patēriņš.

Es pavaicāju vairākiem bīskapiem, kādas pašpalāvības prasmes ir visvairāk nepieciešamas māsām viņu bīskapijās, un viņi teica, ka budžeta plānošanas prasmes. Sievietēm nepieciešams saprast, kādas sekas var būt pirkšanai uz kredīta un nedzīvošanai budžeta ietvaros. Otrā prasme, ko bīskapi nosauca, bija ēdienu gatavošana. Maltītes, kas tiek pagatavotas un ēstas mājās, lielākoties izmaksā mazāk, tās ir veselīgākas un stiprina ģimenes attiecības.

Es esmu redzējusi lielus mūsu piemērus visā pasaulē, kuras palīdz cita citai kļūt pašpalāvīgām. Amerikas Savienotajās Valstīs māsas pulcējas kopā, lai mācītos, kā viņas var plānot savas finanses, lai viņas varētu pirkt apdomīgi un samazināt parādus. Vecākās māsas māca jaunākām sievietēm, kā gatavot ēdienu un pagatavot veselīgas maltītes mājās. Ganā sievietes kopā mācās lasīt. Peru māsas liek pakās rīsus un pupiņas, lai viņām būtu ko ēst zemesrīces gadījumā. Filipīnās, kur regulāri notiek taifūni, māsas vāc vienkopus īstermiņa izejvielas un materiālus, un pārtiku, ko lietot māju evakuācijas gadījumā.

Ģimenes lūgšana, Abelardo Lorija Lovendīno, ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures muzeja

Otra glezna, kas karājas manā birojā, parāda, kā šo principu var pielietot jebkurā vietā. Tajā redzama ģimene no Filipīnām viņu palmu zaru būdīnā, kas celta uz koka kājām virs zemes. Priekšplānā mēs redzam viņiem piederošu lielu trauku ar ūdeni. Viņiem ir grozs ar mango augļiem, nedaudz kuri-nāmā ēdiena gatavošanai, un viņiem ir vienkāršs gaismas avots, lai redzētu. Viņi sēž pie vakariņu galda ar lūgšanā noliektām galvām. Pie sienas ir ar rokām izšūti vārdi „Ģimenes ir mūžīgas.” Es varu iedomāties, ka šīs ģimenes māte ir apguvusi daudzus gleznā attēlotos pašpalāvības principus un prasmes Sieviešu Palīdzības biedrības sanāksmēs un aktivitātēs.

Cik pašpalāvīgas ir māsas jūsu bīskapijā? Kā jūs varat saskatīt viņu vajadzības? Un kam vajadzētu palīdzēt Sieviešu Palīdzības biedrības prezidentei viņas centienos? Tā kā šis ir dievišķs darbs un tā kā Sieviešu Palīdzības biedrības prezidentei ir dievišķs aicinājums, viņai ir tiesības saņemt dievišķu palīdzību. Vēl viņai palīdz labas apmeklējošās māsas, kuras izprot savu atbildību pārraudzīt un rūpēties par māsām. No atskaitēm, ko viņa saņem no apmeklējošām māsām un no citām māsām, viņa var uzzināt par mūsu vajadzībām. Vēl viņa var izmantot komiteju un jaunāku mūsu palīdzību, kurām ir daudz enerģijas un, kuras ir gatavas kalpot.

Vecmāte: viņas izvēlētais ceļš, Kristala Hauetere, ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures muzeja

Trešajā gleznā, kas karājas manā birojā, attēlota vecmāte-pioniere. Tā man atgādina, ka viena māsa ar vienu prasmi var būt par svētību daudziem cilvēkiem. Tam piemērs ir mana vec-vec-vecmāte Marija Anna Hamblina, kura bija vecmāte. Viņa palīdzēja ienākt šajā pasaulē vairāk nekā 2000 bērniem. Viņa sniedza vērtīgu ieguldījumu Tā Kunga laika un talantu krātuvē.

MŪSU PIENĀKUMU PILDĪŠANA

Sevis un citu apgādāšana ir pierādījums tam, ka mēs esam Tā Kunga, Jēzus Kristus, mācekļi. Līdzīgi daudzām no jums es esmu bijusi iedvesmota un mācījusies pašpalāvības principus no savas mātes un citu Sieviešu Palīdzības biedrības māsu piemēriem. Viena no šādām sievietēm bija mana mīļā vīramāte Džūna, kura bija kalpojusi Sieviešu Palīdzības biedrības prezidijos gandrīz nepārtraukti 30 gadus. Kad viņa pagājušogad pēkšņi nomira, viņa atstāja liecību par savu pašpalāvības pilno dzīvi. Viņai bija derīga tempļa apmeklējuma rekomendācija un daudz izmantoti Svētie Raksti un evaņģēlija studēšanas materiāli. Mēs mīlestībā sadalījām viņas katlus, pannas un traukus, kuros viņa bija pagatavojusi tūkstošiem maltīšu. Viņa atstāja mums segas, ko viņa bija pagatavojusi no vecām drēbēm. Viņa ticēja senai parunai „Valkā to, novalkā to, izlieto to vai iztiek bez tā.” Mēs redzējām pārtikas krājumus, ko viņa bija izaudzējusi, konservējusi un uzkrājusi. Īpaši aizkustinošas bija viņas mazās rēķinu grāmatas, kurās viņa daudzus gadus bija uzticīgi pierakstījusi savus izdevumus. Tāpēc, ka viņa bija dzīvojusi apdomīgi, viņa atstāja nedaudz naudas, ko viņa bija iekrājusi neparedzētiem gadījumiem, un viņai nebija nekādu parādu! Pats svarīgākais — viņa bija mācījusi un iedvesmojusi daudzus citus ar savām prasmēm, ko viņa bija ieguvusi savas ticības pilnās dzīves laikā.

Kā vadītāji mēs parādām savu ticību, kad mēs izmantojam savu laiku, talantus, sanāksmes un aktivitātes, lai pirmkārt parūpētos par to, kas ir būtiski svarīgs laicīgajai un garīgajai labklājībai un glābšanai. Tā darot, mums būs mīlestības, vienotības, prieka, mūsu sadraudzības un svētību pārpilnība. Es liecinu, ka Sieviešu Palīdzības biedrības darbs ir neatņemama Tā Kunga atjaunotās Baznīcas sastāvdaļa un ka Viņa darbu vada mūsdienu dzīvais pravietis. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. *Tiešsaistes etimoloģijas vārdnīca*, "relief" un "relieve," www.etymonline.com.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (Melhisedeka priesterības un Sieviešu Palīdzības biedrības mācību kurss, 1998. g.), 185.
3. *History of the Church*, 4:567.
4. Džons A. Vidsovs, *Evidences and Reconciliations*, sakārtojis G. Homērs Durhams (1987), 308.
5. *Instructional Resources for Welfare Trainers*, 2. stunda: Pašpalāvēība, 3; PDF fails pieejams internetā: providentliving.org.
6. Skat. Elīza R. Snova, "Female Relief Society," *Deseret News*, 1868. g. 22. apr., 1; Brigams Jangs, *Deseret News*, 1869. g. 28. jūl., 5.

BĪSKAPS H. DEIVIDS BĒRTONS

Prezidējošais bīskaps

Bīskapa atbildība par labklājību

TRŪCĪGO MEKLĒŠANA UN RŪPĒŠANĀS PAR VIŅIEM

Labdien, mani sauc bīskaps Deivids Bērtons, un šodien man ir privilēģija būt kopā ar sešiem brīnišķīgiem bīskapiem no Centervilas Jūtas Ziemeļu staba. Mēs atrodamies Labklājības laukumā Soltleik-

sitijā. Paldies jums, ka esat kopā ar mums, kad mēs pārrunāsim bīskapu pienākumu meklēt un rūpēties par tiem, kuri, iespējams, nav pašpalāvēīgi.

Iesākumā es vēlos teikt divus citātus, ko teica prezidents Dž. Rūbens Klārks, jaunākais. Prezidents Klārks daudzus gadus kalpoja Baznīcas Augstākajā Prezidijā un bija ļoti noderīgs tolaik tā saucamā Baznīcas drošības plāna izstrādē, ko mūsdienās dēvē par Baznīcas labklājības plānu.

Kādā reizē prezidents Dž. Rūbens Klārks piezvanīja kādam bīskapam un pateica, ka kāda vientuļa māte ar trīs maziem bērniem tajā pašā dienā bija pārcēlusies šī bīskapa bīskapijā. Prezidents Klārks lūdz bīskapu doties uz viņas jauno mājvietu cik ātri vien iespējams, un darīt visu, kas viņa spēkos, lai viņai palīdzētu.

Prezidents Klārks teica bīskapam: „Ja es varētu, es palīdzētu šai mātai, taču es esmu tikai Baznīcas prezidenta pirmais padomnieks, un man nav pilnvaru izrakstīt pasūtījumu bīskapa krātuvei. Jums ir šīs tiesības,” viņš teica „un privilēģija, un tādēļ es jums zvanu, prasot, lai jūs darītu to, ko jūtat, kas būtu darāms viņas labā.”

Kādā citā reizē prezidents Klārks, sniedzot ļoti spēcīgu uzrunu, teica:

„Ar Tā Kunga vārdu vienreizējs uzdevums un pilnvaras rūpēties par Baznīcas trūcīgajiem ir uzlikta bīskapiem. . . . Tas ir viņa pienākums, un vienīgi viņš var noteikt, kam, kad, kādā veidā un cik daudz tiks dots no Baznīcas fondiem kādam no viņa bīskapijas locekļiem. . . .

Tas ir svarīgs un svēts pienākums, ko Tas Kungs pats ir noteicis. Bīskaps nevar aizbēgt no sava pienākuma; viņš nevar no tā izvairīties; viņš nevar to nodot kādam citam un tādā veidā sevi atslotot. Lai arī kādu palīdzību viņš piesaistītu, atbildība joprojām gulstas uz viņu” (citējis Tomass S. Monsons, Conference Report, 1980. g. okt., 132; vai *Ensign*, 1980. g. nov., 90).

Kādas ir bīskapa ar labklājību saistītās atbildības? Tādas ir vismaz trīs! Tās ir:

1. Mācīt Baznīcas locekļiem pašpalāvības pamatprincipus un mudināt tos kļūt pašpalāvīgiem. Divas nesen iznākušās brošūras *Sagatavojiet katru nepieciešamo lietu: Ģimenes finanses* un *Sagatavojiet katru nepieciešamo lietu: Ģimenes mājas krājumi* var būt ļoti noderīgas, lai palīdzētu Baznīcas locekļiem saprast pašpalāvības nozīmīgumu.
2. Palīdzēt bīskapijas padomes locekļiem zināt un rīkoties savās atbildībās.
3. Sniegt palīdzību atbilstoši labklājības pamatprincipiem.

Nesen iznākusi brošūra ar nosaukumu *Palīdzības sniegšana Tā Kunga veidā: Kopsavilkums vadītāja ceļvedim par labklājību* atgādinās jums par galvenajiem labklājības, pašpalāvības un citiem saistītiem principiem.

TĀ KUNGA KRĀTUVE

Tas Kungs ir atklājis, ka Baznīcas locekļiem „[jā]dod] no savas mantas nabagiem, . . . un tam jātiek noliktam priekšā Manas baznīcas bīskapam . . . [un] jātiek uzglabātam Manā krātuvē, lai sniegtu nabagiem un trūkcietējiem” (M&D 42:31–32, 34).

Katra bīskapa rīcībā ir visdažādākie „instrumenti,” kas palīdz viņam palīdzēt trūcīgajiem. Šo instrumentu krājumu mēs dēvējam par Tā Kunga krātuvi.

Krātuve sevī ietver:

1. Skaidro naudu, ko ziedojuši Baznīcas locekļi, dzīvojot pēc gavēņa likuma un saņemot no tā svētības.
2. Patēriņa preces, kas ir pašu ražotas vai iegādātas bīskapu lietošanai.
3. Baznīcas locekļu laiku, talantus un resursus.

Šie talanti, kas ir noderīgi un vajadzīgi, kopā ar skaidro naudu un patēriņa precēm veido Tā Kunga krātuvi. Tā Kunga krātuve ir pieejama katram bīskapam un pastāv katrā bīskapijā. Pretēji vispārpieņemtajam, Tā Kunga krātuve neaprobežojas ar noliktavu, kas piepildīta ar izplatīšanai paredzētām precēm.

PAMATPRINCIPI

Bīskapiem veicot savu dievišķo uzdevumu sameklēt un rūpēties par trūcīgajiem Tā Kunga veidā, tiem bieži vajadzēs pieņemt grūtus lēmumus. Pieņemot grūtus lēmumus, bīskapi ir svētīti ar un viņiem ir tiesības uz izpratnes dāvanu. Katrs atsevišķais gadījums, ar ko viņi saskaras, prasa iedvesmu. Ar Gara vadību, prātā paturot galvenos labklājības principus, bīskapi var vislabākā veidā noteikt, kas ir trūcumā, cik liela un kāda veida palīdzība ir nepieciešama, un cik ilgi tā ir vajadzīga.

Jūs varētu jautāt, kādi ir daži no šiem pamata, laika gaitā pārbaudītajiem labklājības principiem, kas palīdz bīskapiem pieņemt optimālus lēmumus?

1. Meklēt nabadzīgos.

Bīskapiem jāpatur prātā, ka viņu atbildība ir meklēt trūcīgos. Nav pietiekami palīdzēt tikai tad, kad to lūdz. Bīskapam ir jāmudina priesterības un Sieviešu Palīdzības biedrības vadītāji, kā arī mājskolotāji un apmeklējošās māsas, palīdzēt noteikt tos, kam ir nepieciešama palīdzība.

2. Veicināt personisko atbildību.

Bīskapiem, palīdzot cilvēkiem, ir jāpatur prātā, ka viņu pienākums ir veicināt personisko atbildību. Cilvēki ir atbildīgi paši par sevi. Kad cilvēki nespēj apgādāt sevi, pienākums un iespēja viņiem palīdzēt ir viņu tuviniekiem, kā arī radniekiem.

3. Atbalstīt dzīvību, nevis dzīvesveidu.

Mēs lietojam šādu īsu frāzi: „Atbalstīt dzīvību, nevis dzīvesveidu.” Atbalstot dzīvību, Baznīcas palīdzība ir domāta, lai sniegtu pārtiku, apģērbu un piemērotu pajumti, kā arī cita veida palīdzību, ko nosaka bīskaps, kas nepieciešama, lai palīdzētu cilvēkam kļūt pašpalāvīgam. No palīdzības saņēmējiem tiek sagaidīts, ka tie lieto jebkādas līdzekļus, kas tiem ir savam atbalstam, un pienācīgā veidā ekonomēs, lai pielāgotos saviem budžeta ierobežojumiem.

4. Sniegt preces pirms skaidras naudas došanas.

Vēl viens pamatprincips, ko mēs plaši piemērojam, ir sniegt preces pirms skaidras naudas došanas. Ja iespējams, bīskaps Baznīcas locekļiem sniedz preces, nevis dod tiem naudu vai apmaksā viņu rēķinus. Vietās, kur nav pieejama bīskapa krātuve, vajadzīgo preču nopirkšanai var izmantot gavēņa ziedojumus.

5. Sniegt darba un kalpošanas iespējas.

Viens no vissvarīgākajiem pamatprincipiem ietver darba un kalpošanas iespēju sniegšanu. Lai cilvēki personisko likstu laikā saglabātu savu pašcieņu, tiem jāatrod kalpošanas un darba iespējas, kas būtu atbilstošas palīdzības saņēmēju apstākļiem. Darba vai kalpošanas vērtībai nav jābūt līdzvērtīgai ar saņemto palīdzību, tomēr pietiekami lielai, lai izvairītos no bezdarbības ļaunumiem un, lai cilvēkiem nerastos domas, ka palīdzība viņiem pienākas. Bīskapijas padome var palīdzēt, apkopojot un uzturot sarakstu ar nozīmīgām darba iespējām.

BĪSKAPU UZDOTIE JAUTĀJUMI

Tagad, pēc šīs īsās, sagatavojošās prezentācijas, pārrunāsim dažus jautājumus, ko jūs vēlētos uzdot, attiecībā uz jūsu svarīgo uzdevumu rūpēties un meklēt trūcīgos.

Jautājums: Atzīstot to, ka mums, bīskapiem, ir īpaša atbildība par palīdzības sniegšanu labklājības nodrošināšanai, vai ir citi, pie kuriem mēs varam pienācīgi vērsties palīdzības saņemšanai šo pienākumu pildīšanā?

Atbilde: Bīskapam ir iespēja iesaistīt daudzus citus, kas palīdzētu šo pienākumu pildīšanā. It sevišķi,

bīskapam var palīdzēt bīskapijas padomes locekļi, priesterības kворumi un Sieviešu Palīdzības biedrība, lai apmierinātu Baznīcas locekļu īslaicīgās un ilgtermiņa labklājības vajadzības. Šiem vadītājiem palīdz mājskolotāji, apmeklējošās māsas un citi, kuriem ir īpašas prasmes.

Jautājums: Kā es, kā bīskaps, attiecībā uz šiem labklājības jautājumiem, varu labāk iesaistīt savus Sieviešu Palīdzības biedrības un kворumu vadītājus?

Atbilde: Sieviešu Palīdzības biedrības un kворumu vadītāji var lielā mērā palīdzēt visā šajā procesā, un labklājībai vajadzētu būt priesterības kворumu un arī Sieviešu Palīdzības biedrības būtiskam mērķim. To regulāri jāpārrunā prezidiju sapulcēs. Bīskapa vadībā priesterības kворumiem un Sieviešu Palīdzības biedrībai vajadzētu palīdzēt Baznīcas locekļiem rast risinājumus gan pagaidu, gan ilgtermiņa labklājības vajadzību apmierināšanā un kā kļūt pašpalāvīgiem.

Šajā procesā īpaša loma ir Sieviešu Palīdzības biedrības prezidentei. Parasti viņa palīdz bīskapam, apmeklējot Baznīcas locekļus, kuriem ir nepieciešama labklājības palīdzība. Viņa palīdz izvērtēt viņu vajadzības un iesaka bīskapam, kāda veida palīdzību sniegt. Bīskaps un Sieviešu Palīdzības biedrības prezidente var izmantot Vajadzību un resursu analīzes veidlapu, kas palīdz noteikt cilvēku vajadzības.

Jautājums: Bīskap Bērton, ko jūs ieteiktu, kādā veidā lai mēs mācām gavēņa likumu, lai sniegtu par to lielāku izpratni mūsu bīskapiju locekļiem?

Atbilde: Gavēņa likums ir ļoti nozīmīgs mūsu Debesu Tēva bērnu garīgajai labklājībai. Viņš ir noteicis gavēņa likumu, kā arī desmitās tiesas likumu, lai svētītu Savus ļaudis. Bīskapam jā māca visiem savas bīskapijas locekļiem, cik svarīgi ir dzīvot pēc šiem likumiem. Vēl viņam jā māca par svētībām, ko Tas Kungs apsola par šo likumu ievērošanu. Starp šīm svētībām ir atrašanās tuvu Tam Kungam, palielināts garīgais spēks, laicīga labklājība, lielāka līdzjūtība un stiprāka vēlēšanās kalpot.

Dažās pasaules daļās ir pieejamas bīskapa krātuves, kas palīdz nodrošināt pārtiku un apģērbu. Vietās, kur bīskapa krātuve nav pieejama, pārtikas un apģērbu nodrošināšanai tiek izmantoti gavēņa ziedojumi. Tie tiek lietoti arī, lai samaksātu par

pajumti, medicīnisko palīdzību un citu dzīvības uzturēšanai nepieciešamu palīdzību.

Tomēr nepastāv tāda prasība, lai gavēņa ziedojumu izdevumi bīskapijā un stabā saskanētu ar saņemtajiem gavēņa ziedojumiem.

Jautājums: Saistībā ar ekonomisko stāvokli, kādā pašreiz atrodas valsts, mēs redzam, ka pieaug to ģimeņu un Baznīcas locekļu skaits, kuriem ir grūtības veikt hipotekārā kredīta maksājumus. Vai mēs drīkstam izmantot līdzekļus, lai palīdzētu viņiem segt hipotekārā kredīta maksājumus?

Atbilde: Kā jūs, protams, atceraties, labklājības palīdzības sniegšanai parasti ir jābūt īslaicīgai. Bīskapiem kopā ar kворumu un Sieviešu Palīdzības biedrības vadītājiem, un, ja nepieciešams, ar citiem speciālistiem, vajadzētu palīdzēt palīdzības saņēmējiem izstrādāt plānu, kā kļūt pašpalāvīgiem, lai viņiem vairs nebūtu vajadzīga labklājības palīdzība.

Ja palīdzība hipotekārā kredīta maksāšanā īsā laika periodā dos viņiem iespēju īstenot savu plānu, lai kļūtu pašpalāvīgi, tad kredīta maksājums var būt ļoti vēlams un pieļaujams palīdzības sniegšanas veids.

Jautājums: Vai tas ir piemēroti, ja cilvēks saņem materiālo palīdzību no valsts, izmantot arī Baznīcas labklājības palīdzību?

Atbilde: Baznīcas locekļi var izvēlēties lietot sabiedrībā pieejamos resursus, ieskaitot valsts palīdzību, lai apmierinātu savas galvenās vajadzības. Bīskapam vajadzētu pārzināt šos resursus. Pie bieži izmantotajiem resursiem ir pieskaitāmi:

- Slimnīcas, ārsti un cita veida medicīniskā palīdzība.
- Darba apmācības un darbā iekārtošanas pakalpojumi, ja tie ir pieejami vietējā apdzīvotā vietā.
- Palīdzība cilvēkiem ar invaliditāti.
- Profesionālie padomdevēji vai sociālie darbinieki. Gandrīz katrā valstī ir padomdevēji vai sociālie darbinieki, kuri darbojas līdzīgi kā mēs.
- Atkarību ārstēšanas iestādes, kuras ir pieejamākas kā jebkad agrāk.

Ja Baznīcas locekļi saņem palīdzību no avotiem ārpus Baznīcas, bīskaps var sniegt arī Baznīcas palīdzību un viņam vajadzētu palīdzēt Baznīcas locekļiem nekļūt jebkādā veidā atkarīgiem no šiem

avotiem. Kur vien iespējams, Baznīcas locekļiem vajadzētu strādāt atbilstoši saņemtajai palīdzībai. Mums jāizvairās no bezdarbības ļaunumiem un no tā, lai cilvēkiem nerastos doma, ka palīdzība viņiem pienākas.

Brāļi un māsas, mums bija iespēja kādu brīdi pārrunāt svētos principus attiecībā uz palīdzības sniegšanu tiem, kas ir trūkumā. Lai Tas Kungs svētī katru no jums, kad jūs veicat savu uzdevumu palīdzēt mūsu Debesu Tēva bērniem un izrādīt spējas mīlēt un līdzjūtību, kas izjūtama šādā kalpošanā. Es pazemīgi lūdzu, lai Tā Kunga svētības būtu pār jums, un to es daru Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidents

Tā Kunga veids

Mani brāļi un māsas, es esmu ļoti pateicīgs par šo iespēju uzrunāt jūs par tēmu, kas manai sirdij ir ļoti tuva, — proti, par Baznīcas labklājības programmu.

KALPOŠANA LABKLĀJĪBAS PROJEKTOS

Nomaļus no intensīvas satiksmes un burzmas Soltleiksitijā atrodas labi

zināms laukums. Šeit klusi, motivēti ar Kristus mīlestību, strādnieki kalpo cits citam saskaņā ar Skolotāja dievišķo plānu. Es runāju par Labklājības laukumu, ko dažkārt dēvē par bīskapu krātuvi. Šajā centrālajā vietā un daudzās citās vietās visā pasaulē tiek konservēti augļi un dārzeņi, tiek ražotas, marķētas, uzglabātas un izplatītas dažādas patēriņa preces tiem cilvēkiem, kuri ir trūcumā. Šeit nav nekādu valsts palīdzības pazīmju, šeit arī nenotiek valūtas maiņa, jo vērā tiek ņemts vienīgi parakstīts pasūtījums, ko veicis ordinēts bīskaps.

Man bija tā privilēģija periodā no 1950. līdz 1955. gadam kā bīskapam prezidēt pār 1080 Baznīcas locekļiem, kas dzīvoja Soltleiksitijas centrālajā daļā. Bīskapijā bija 84 atraitnes un aptuveni 40 ģimenes, kurām dažādos laikos zināmā mērā bija nepieciešamība pēc materiālās palīdzības.

Baznīcas vienībām tika doti konkrēti uzdevumi, lai apmierinātu trūcīgo cilvēku vajadzības. Kādā no vienībām Baznīcas locekļi ražoja liellopu gaļu, citā apelsīnus, citā dārzeņus vai kviešus — patiešām dažādas pamatpreces, lai krātuves varētu tikt piepildītas un pavecie un trūcīgie cilvēki varētu tikt apgādāti. Tas Kungs noteica veidu, kad Viņš paziņoja: „Un

krātuvei ir jātiek uzturētai ar baznīcas ziedojumiem, un atraitnes un bāreņi ir jānodrošina, kā arī nabagi” (M&D 83:6). Tad atgādinājums: „Bet tam ir jātiek darītam Manā paša veidā” (M&D 104:16).

Apkaimē, kur es dzīvoju un kalpoju, mēs darbojamies putnkopības projektā. Lielākoties tas bija efektīvs projekts, kas apgādāja krātuvi ar tūkstošiem svaigu olu un simtiem mārciņu putnu gaļas. Tomēr dažos gadījumos pieredze būt par brīvprātīgiem pilsētas lauksaimniekiem sagādāja ne tikai tulznas uz rokām, bet arī sirdssāpes un vilšanos.

Piemēram, es vienmēr atcerēšos kādu reizi, kad mēs sapulcējām kopā pusaudža vecuma Ārona priesterības jaunos vīriešus, lai putnkopības projektam sniegtu kārtīgu pavasara tīrīšanu. Mūsu entuziasma un enerģijas pilnā grupa sapulcējās projekta vietā un lielā ātrumā izrāva ar saknēm, savāca vienkopus un sadedzināja lielu daudzumu nezāļu un grūžu. Degošo ugunsroku liesmu gaismā mēs ēdām maizītes ar karstiem cīsiņiem un apsveicām viens otru ar labi padarītu darbu. Projekta vieta tagad bija tīra un sakopta. Tomēr bija viena postoša problēma. Troksnis un uguns kuri tik ļoti bija uztraukuši 5000 trauslo un temperamentīgo dējējvistu populāciju, ka vairums no viņām pēkšņi sāka mest spalvas un pārstāja dēt. Pēc tam mēs piecietām dažas nezāles, lai varētu saražot vairāk olu.

Neviens Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas loceklis, kurš ir konservējis zirņus, griezis bietēm lakstus, vācis sienu, racis ogles vai palīdzējis kalpot citiem kādā citā veidā, nekad nav aizmirsis vai nožēlojis šo pieredzi palīdzēt apgādāt tos, kas ir trūcumā. Uzticīgi vīrieši un sievietes palīdz vadīt šo milzīgo un iedvesmoto labklājības programmu. Patiesībā šis plāns nekad nebūtu izdevies tikai tam pielikto pūliņu dēļ, jo šī programma darbojas caur ticību atbilstoši Tā Kunga veidam.

MOTIVĒTI AR TICĪBU

Dalīšanās ar citiem tajā, kas mums ir, nav nekas jauns mūsu paaudzei. Mums tikai jāatver pieraksts, kas atrodams 1. ķēniņu grāmatā svētajā Bībelē, lai no jauna izprastu šo principu, ka tad, kad mēs ievērojam Tā Kunga padomu, kad mēs rūpējamies par tiem, kas ir trūcumā, rezultāts dod labumu visiem. Tur mēs

lasām par ļoti lielu sausumu, kas bija zemē. Tā sekas bija bads. Praviētis Elija saņēma no Tā Kunga norādījumu, kas viņam varētu likties brīnumains: „Celies un dodies uz Sareptu . . . ; Es, lūk, pavēlēšu kādai atraitnei tur tevi apgādāt ar uzturu.” Kad viņš bija nonācis pie atraitnes, Elija paziņoja:

„Atnes man mazliet ūdens kādā traukā, ko padzerties!”

Un tā aizgāja, lai to atnestu. Un viņš tai sauca, sacīdams: „Atnes, lūdzu, ar savu roku man arī kumosu maizes!”

Viņas atbilde raksturoja viņas nožēlojamo situāciju, viņa paskaidroja, ka viņa gatavo pēdējo pieticīgo maltīti savam dēlam un sev, un tad viņiem jāmirst.

Cik gan neticama viņai varēja šķist Elijas atbilde:

„Nebīsties, ej un gatavo, kā esi sacījusi, bet, lūdzu, iztāisi arī man mazu plāceni pašā sākumā un liec to iznest man ārā. Bet savām un sava dēla vajadzībām sagatavo vēlāk,

jo tā ir sacījis Tas Kungs, Israēla Dievs: milti tīnē neizsīks un eļļas apaļā krūzē nepietrūks līdz tai dienai, kurā Tas Kungs atkal dos lietu virs zemes.”

Un viņa aizgāja un arī izpildīja, kā Elija to bija sacījis. Un viņa ēda, tāpat arī viņš un tāpat viņas nams labu laiku.

Bet milti tīnē neizsīka un eļļas apaļā krūzē nepietrūka” (1. Kēniņu 17:9–11, 13–16).

Šāda ticība vienmēr ir motivējusi un iedvesmojusi Tā Kunga labklājības plānu.

PATIESA GAVĒŠANA

Kad mēs gavējam vienu dienu katru mēnesi un dāsni ziedojam gavēņa ziedojumu fondam vismaz izlaistām ēdienreizēm ekvivalentu vērtību, kaut mēs atcerētos Jesajas vārdus, ar kuriem viņš aprakstīja patiesu gavēni:

„Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauž izsalkušam un nabagam, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb un neatraujies no sava tuvāka,

tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma, tava atdzimšana notiks ātrāk, tava taisnība ies tavā priekšā, un Tā Kunga godība tevi pavadīs.

Kad tu sauksi, Tas Kungs tev atbildēs; kad tu sauksi pēc palīdzības, Tas Kungs sacīs: redzi, še Es esmu! . . .

Un Tas Kungs tevi vienmēr vadīs un paēdinās tavu dvēseli arī tukšās vietās un . . . tu būsi kā auglīgs dārzs un kā ūdens avots, kurā ūdens neizsīkst” (Jesajas 58:7–9, 11).

Mūsu svētie gavēņa ziedojumi finansē krātuvju darbību, sniedz skaidrās naudas līdzekļus nabadzīgo vajadzībām un nodrošina medicīnisko aprūpi slimaļiem, kuriem nav līdzekļu.

Protams, daudzos reģionos gavēņa ziedojumus katru mēnesi savāc Ārona priesterības jaunie vīrieši, parasti ļoti agri sabata dienas rītā. Es atminos, ka bīskapijā, kurā es prezidēju, kādu rītu sapulcējās zēni, būdami vēl miegaini, nedaudz izspūruši un mazliet žēlojoties par tik agru celšanos, lai paveiktu savu uzdevumu. Viņiem netika izteikts neviens pārmetums, taču nākamajā nedēļā mēs aizvedām zēnus ekskursijā uz Labklājības laukumu. Viņi paši savām acīm redzēja kādu klibu cilvēku strādājam pie telefonu pults, kādu vecāku vīru, kurš pildīja plauktus, sievietes, kuras kārtoja drēbes izplatīšanai — pat kādu aklu cilvēku, kurš aplīmēja konservu kārbas. Tur bija cilvēki, kuri ar savu ieguldīto darbu pelnīja sev iztiku. Zēnus apņēma pilnīgs klusums, kad tie bija liecinieki tam, kā viņu centieni katru mēnesi palīdzēja savākt svētos gavēņa ziedojumu līdzekļus, kuri palīdzēja trūcīgajiem un sniedza darbu tiem, kuri citādi būtu nenodarbināti.

Kopš tās svētītās dienas nebija vajadzīgi nekādi pamudinājumi. Gavēņa svētdienas rītos viņi bija klāt 7:00, apģērbti svētdienas drēbēs, ar lielu vēlēšanos pildīt savu pienākumu kā Ārona priesterības nesēji. Viņi vairs nedarīja tikai to, ka vienkārši izdalīja un savāca aploksnes. Viņi palīdzēja sagādāt pārtiku izsalkušajiem un pajumti bez pajumtes esošajiem — visu darot Tā Kunga veidā. Viņi biežāk smaidīja un dedzīgāk spēra savus soļus. Iespējams, ka viņi labāk sāka izprast klasisko Rakstu vietu: „Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši” (Mateja 25:40).

MĪLESTĪBAS BRĪNUMS

Kāds varētu jautāt par tiem, kuri palīdz labklājības programmā: Kas mudina katru darbinieku uz šādu

ziedošanos? Atbildi var izteikt vienkārši: Personīga liecība par Tā Kunga Jēzus Kristus evaņģēliju un sirdi izjusta vēlēšanās mīlēt To Kungu no visas sirds, prāta un dvēseles un savu tuvāko kā sevi pašu.

Tas motivēja kādu manu draugu, kurš tagad ir miris, kurš nodarbojās ar ražošanu, piezvanīt man tajā laikā, kad es kalpoju par bīskapu, un teikt: „Es sūtu uz krātuvi mašīnu ar piekabi, kas piepildīta ar citrusaugļiem tiem, kas tos nespēj iegādāties. Lai krātuves vadītāji zina, ka mašīna tuvojas, un par to netiks prasīta nekāda samaksa; taču, bīskap, neviens nedrīkst uzziņāt, kurš to sūtījis.” Reti kad es esmu pieredzējis tādu prieku un pateicību, ko sniedza šī devīgā rīcība. Es nekad neesmu apšaubījis mūžīgo atlīdzību, ko šis vārdā nenosauktais labdaris tagad saņem.

Šādas devīga rīcība nav nekāds retums — tās ir bieži sastopamas. Zem ātrgaitas maģistrāles, kas apjož Soltleiksitiju, reiz atradās kāda paveca vīra, vārdā Luiss, māja, kurš kropļojošas slimības dēļ visas savas dienas pavadīja sāpēs un daudzas dienas vientulībā. Kādā ziemas dienā, kad es viņu apmeklēju, viņš ilgi neatbildēja uz durvju zvanu. Es iegāju viņa sakoptajā mājā; temperatūra visās istabās, izņemot virtuvi, bija tikai 4 grādi (pēc Celsija skalas). Iemesls: nav pietiekami daudz naudas, lai apsildītu vēl kādu istabu. Sienas bija nepieciešams siltināt, griestus pazemināt un pieliekamos piepildīt.

Mani satrauca šī mana drauga apmeklējums. Bija saruna ar bīskapu, un notika mīlestības brīnums, ko pamudināja liecība. Bīskapijas locekļi tika organizēti, un sākās mīlestības darbs. Pēc mēneša man piezvanīja mans draugs Luiss un vaicāja, vai es varētu atnākt un paskatīties, kas ar viņu noticis. Es to izdarīju un patiešām redzēju brīnumu. Bija nomainītas ietves, kuras bija sabojājušas papeļu saknes, bija atjaunots mājas lievenis, bija ieliktas jaunas durvis ar vizošiem apkalumiem, bija pazemināti griesti, nosiltinātas sienas, nokrāsoti koka izstrādājumi, nomainīts jumts un piepildīti pieliekamie. Māja vairs nebija auksta un nepievilcīga. Tagad tā bija silta un viesmīlīga.

Luiss pataupīja kā pēdējo, lai izrādītu man savu lepnumu un prieku — uz viņa gultas bija skaisti izšūta sega ar viņa Makdonaldu ģimenes klana zīmi. To ar mīlestības pilnām rūpēm bija pagatavojušas

Sieviešu Palīdzības biedrības māsas. Pirms došanās prom es uzzināju, ka katru nedēļu jaunie pieaugušie bija viņam nesuši siltas vakariņas un kopīgi noturēja ģimenes mājvakaru. Siltums bija aizstājis aukstumu. Remontdarbi bija pārveidojuši to, kas gadu gaitā bija nolietojies. Taču pats svarīgākais — cerība bija izklie-dējusi izmisumu, un tagad valdīja mīlestība.

Visi, kuri piedalījās šajā aizkustinošajā reālās dzīves drāmā, atklāja jaunu un personīgu izpratni par Glābēja mācību: „Svētīgāk ir dot nekā ņemt” (Ap. d. 20:35).

Visiem, kuri dzird manu balsi, es paziņoju, ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas labklājības plāns ir Visuvarenā Dieva iedvesmots. Patiesi, tā radītājs ir Tas Kungs Jēzus Kristus. Viņš aicina jūs un mani: „Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa” (Jāņa atkl. 3:20).

Kaut mēs sadzirdētu Viņa balsi, kaut mēs atvērtu Viņam savas sirds durvis un kaut Viņš būtu mūsu pastāvīgais pavadonis, kad mēs cenšamies kalpot Viņa bērniem, par to es pazemīgi lūdzu Viņa svētajā Vārdā, mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

